

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Io. Freinsheimii Commentarii in libros svperstites Q. Cvrtii Rvfi

**Freinsheim, Johann
Curtius Rufus, Quintus**

[Argentorati], [circa 1639 oder später?]

Cap. 10

urn:nbn:de:bsz:31-103771

benef. 3, 23, 1. Grumentanae feminae ferri heram praesenti exitio exemerunt. Sed ut propius ad Curtium nostrum, velut in orbem acto sermone, redcamus, idem fere consilium, quod Cæno hic tribuitur, apud Dionem lib. 40. cuiusdam Romani fuit, qui Crassum occidit, *ne ritus in hostium manus veniret.* Quomodo C. Vettii ferus dominum potestati hostium eripuit, ut Seneca de benef. 3, 23, 6. narrat. & alius C. Marium de quo Val. Maxim. 6, 8, 2. Sic apud Tacit. H. 3, 65, 5. *obuius à Germanicis militibus Vellium infesto ictu, per iram, vel quo maturius ludibriis eximeret; an tribunum appetierit, in incerto fuit.* Immanis illa Moscouiæ bellua, qua truculentior sol nunquam vidit, eandem ob causam in quendam ministrum suum seuit, quod Viscouacio Rutenicæ gentis oratori, cuius à corpore ab omnibus aulicis partes abscindi iusserat tyrannus, pudenda praefecisset, itaque ille expirasset, interpretans ad eripiendum doloribus hominem, id eum fuisse commentum. Oderbornius in vita Basilidis.

CAUSSAM DICENDI) Hoemalui, sic supra 4, 3, 22. *sacrum rependi.*

6, 9, 34. *PATRIO SERMONE*) De Macedonum lingua Athenæus 3, 33. *Atticos etiam plerisque noui, eo quod cum Macedonibus versati sine & permixti, à Macedonicis uocibus & loquendi proprietate non abhorre.* Strabo quoque cum subiectas Macedonibus gentes enumerat, plerasque duplici sermone vsas scribit, patrio nempe, & Macedonico. Quod uero Lazijs de Græcia tradit, parum à vero arbitror, Macedonum & Græcorum linguas tam distinctas fuisse, quam sint hodie Latina & Germanica. Omnes scriptores, qui de dialectis Græcæ linguæ agunt, Macedonicam inter Græcas numerant, nisi quod singulari dialecto, ut Laconica, Bæotica, Sicula, cum reliquis uteretur. Facile tamen concesserim rudes literarum Macedones, elegantem & Atticum sermonem non intellexisse, nec Atticos Macedonum, ut hodie, qui in principum palatijs versantur, ægre Heluetiorum, qui in agris duntaxat vixerunt, nunquam unquam emigrant, aut peregrinati sunt, uoces assequuntur, nec Heluetii Palatinorum. Quemadmodum & vulgaris Græcorum hodierna, non parum distat ab erudita, ut ægre se mutuo intelligant: uiderique communis Græcorum ἡ κοινὴ Ῥαδερὺς.

6, 9, 36. *SERMONIS PATRII*) Cuius usum diligenter retineri ex dignitate populorum est, ut ostendit Clapmar. de arcan. rerum publ. 3, 22. De Latinæ linguæ obseruantia apud Romanos Lips. de recta pronunc. Lat. ling. cap. 3. consulto.

TADERE) Veram puto scripturam aliorum Codd. *Equid uideis adeo etiam sermonis patrij Philotam tader.* Certe rotundior est, & omnino melior; ideo recepi. Ut prius fuerit, in variis reperies.

EVM) Non damno eum, malo tamen eo. *Dicere est causam agere.* Notebat scilicet agere patrio sermone. Acidalio approbante Raderus. Possit etiam legi *fastidii eum.* expuncto dicere.

6, 10, 1. *MODVM VERBORVM*) Tacitus 4, 69, 3. *Quando moesta, ubi semel prorupere, difficilius reticentur.* Appianus in Punic. de Hannone *ὡς δὲ συμφορῶν πόντος μεγαλοδύστης, miseriae disertus (loquaces) faciunt.* Raderus. Sic apud Thucyd. 3, 9, 32. *Plataenses: Hominiibus in hanc conditionem redactis, ut necessarium, ita difficultimum est finem loquendi facere, quia cum sine loquendi finis uita periclitatur.* Synesius epist. 119. *ὅδῳ δὲ ὡς ζῆλον ἔχει τὸ πᾶν τὸ ἐπιτελεῖται.* Nihil enim possit eo esse, qui perperus sit, disertus. In eandem sententiam Nazianzenus: *ὅδῳ δὲ πᾶν τὸ ἐπιτελεῖται.*

6, 10, 3. *VTRIMQUE*) Legerim cum Acidalio *utique.* Possit tamen ferri etiam Modiana scriptura, *utrimque,* hoc sensu, cum illi utrinque ex accusatione

& defensione cognita, seu ab accusatoribus & defensoribus agitata causa. Raderus. Alias de Alex. tradit ex Plutarcho cap. LXXV. Zonaras, tomo 2. eum consueuisse, dum accusator diceret, aurem altera manu obstruere, reo se illam seruare professum. Cuius hic non fuit memor.

6, 10, 4. *SVPERFACVA*) *Sera post damnationem innocentia defensio est,* ait Quintilianus declamat. 372. Seneca Medea vers. 198. *Sera constituto sera decreto venit.* ἡ γὰρ ἔστιν ἐν καιρῷ τοῖς ἀπογῶσιν ἀνέλοζία, *Intempestiva enim est miseris verborum contentio.* ait Appiani (in Punic.) verbis Hanno. Idem volunt illa Ouid. Metamorph. 9. 371.

Si qua fides miseris, hoc me per numina iuro,

Non meruisse nefas: paucor sine crimine ponam. Vide Gruteri Not. in

Senec. tom. 1. pag. 964

ARGVERE) Iniustitia, si praedamnauit indicta causa, qui innocentiam suam docere potest. Eleganter id transfert ad eos, qui intemperantiae luxuique dediti sunt Chrysof. ferm. 1. de non frequentandis theatris, quibus si de virtute loquaris, offenduntur eo sermone, καὶ ἐπιγίγνεται ἀπὸ τῆς ἀκούσῃ τῶν κατὰ σωφροσύνης, τῶν κατὰ ἐπιπόνησιν, ἕκαστη γὰρ ἴσται οὐ διδασκαλία, ἀλλὰ ἠγογγυλία καὶ λασσηρία. *Verba de temperantia & severitate vix auerso animo excipies: quae enim ita dicuntur, non docere te videbuntur, sed arguere.*

MEA SENTENTIA) Quod erat futurum si agnosceret crimen: nam Confessus quodammodo sua sententia damnatur. l. 1. de confess. Is Ἀὐτοκτοῦν ἐστὶν ἔστι S. Paulo ad Titum 3, 11. Apud Marcellin. 17, 29. Sarmatae minus criminis estimabant, alienis viribus potius quam conscientiae suae iudicio vinci.

6, 10, 6. *VEL FAESO*) Sic Catilina nominat socios: praeterca multos cuiusque generis innoxios, quo legatis animus amplior esset. Sallust. Cat. 40, 9.

VEREBATUR) Sic Aldus, quod retineo. Sensus est, eum qui dubitabat, metuebat se iungere.

6, 10, 7. *SED NICOMACHO*) Ipsa certissima historiae necessitas coegit ut hanc Acidalii coniecturam reciperem. antea fuerat: *pepercisse. Nicomachus, inepte, & falso. Lectionem Acidal. firmat & Pal. 3. quodammodo: qui habet se Nicomachus.*

6, 10, 9. *CRUCIATVM*) Ut verum sensum assequare, lege, *cruciatum.* Nam is iste: Noxius dum supplicio suo torquetur, in alieno interim solamen habet & leuamen. Acidalius. *Naturali quodam deplorata mentis affectu, morientibus gratissimum est commori.* Seneca Epit. controu. 9, 6.

6, 10, 10. *MORITVRVS*) Verissime diluit quod supra 6, 9, 16. iaciebatur, metu potentiae eius, Philotam a consciis non nominatum. moriturus enim, cum iam ultra nihil pati possit, nullius potentiam curare potest. Ita Caligula sciebat innumera bilia esse, quae obijcere illi nemo, nisi periturus, auderet. Seneca de ira 3, 19. Sic Virgil. Aen. 4, 604. *Quem meum moritura?* Certe per amicitiam aliquando accidit, ut consciis celarentur: quomodo in coniuratione contra Claudium, de se Noxius confessus, consciis non edidit. Tacit. 11, 22, 1. Apud Liuium 24, 5, 8. Theodorus de se ipso haud contentanter confessus, consciis celabat. Plura eiusmodi collegimus exempla, quae parcam Tacito in istis 4, 45, 3. frustra se interrogari clamitauit, audisferent socii ac spectarent: nullam vim tantam doloris fore, ut veritatem eliceret.

6, 10, 11. *REVERTENDVM*) Modius cum Acidalio legit *praeruentium:* mihi vulgata placet.

RECONCILIATI) Ioseph. 15, 2. f. *Post hoc colloquium ad reconciliatio-*

liationis fidem datis vicissim dexteris discesserunt, omni, ut sum videbatur, suspitione sublata.

6, 10, 13. *ET PRODITORI*) Omnino vera est Acidalii coniectura. legendum & prodito. Non cadit ait Acid. securitas, & securitas usque ad somnum, & somnum denique iam profundum, non hæc, inquam, cadit in parricidam, & parricidam quidem, qui se proditum iam sciat & delatum. Quod si syllabam abjici nolis, eodem sensu fieri possit, & prodita re.

6, 10, 14. *DORMIRE*) Eodem modo Cicero pro Roscio cap. 23. docet Clœlii Tarracinenfis filios de cæde patris delatos publico iudicio fuisse absolutos, quod aperto officio dormientes, in eodem conclavi reperti essent. cui narrationi subijcit hæc verba [nam alia ut nimis longa omisi] Nolite enim putare, quemadmodum in fabulis sæpenumero videtis, eos qui aliquid impie scelerateque commiserint, agitari & perterveri furiarum tædis ardentibus. sua quemque fraus & suus terror maxime vexat: suum quemque scelus agitat, ænemiæque afflicti; sue malignæ cogitationes conscientiaque animi terrent: hæ sunt impiis assidua domesticaque furie, quæ dies noctesque parentum pœnas à confeceratissimis filiis reperant. Idem narrat Val. Max. 8, 1, 13. Iisdem furis agitatus est Alcmaeon *ἄντρον*, de quo Virg. Æn. 6, 445. *mostramque Eriphylen*

Cruentis nati monstrantem vulnera cernit.

Plura Pausanias in Arcadicis, Thucydides lib. 2. Hyginus fab. 23. alii. Orestis, qui matrem Clytemnestram interfecit, furias describit Euripides in Oreste, vers. 35.

Inde tabescens sævo morbo languescit

Afflictus Orestes, cadens in lecto

Incet, sanguis enim maternus exagitat eum

Furoribus: vereor enim nominare deas

Enmenidas, quæ eum certatim exterrunt.

Nero matrem occisurus insidiis, cum magna trepidatione vigilavit, operiens captorum exitum. Sueton. 34, 6. & *MOX*: Neque tamen sceleris conscientiam, quanquam & militum, & Senatus Populique gratulationibus confirmaretur, aut statim, aut unquam postea ferro potuit, sæpe confessus exagitari se matris specie, verberibus furiarum ac tædis ardentibus: quin & factò per Magos sacro evocare manes & exorare tentavit. Plura quidem parricidarum exempla in promptu sunt, sed isthæc ad hunc locum illustrandum sufficiant. Raderus. Ceterum de argumento somni, quo maxime nititur Philotas, operæ prægium esse duxi adscribere quæ notat Gruterus ad ista Livi 1, 51, 11. *Turrium ex somno excitatum circumstantibus custodes. Ex somno additum haud sine causa. nam*

Somnus sollicitas deficit ante fores. & alioqui

quis alta uenit Somnus? Videatur M. Tullius pro Sex.

Roscio cap. 23. ubi T. Clœlius &c. addit rationem: Nemo enim putabat, quenquam esse, qui, cum omnia diuina atque humana iura scelere nefario polluisset, somnum statim capere potuisset: propterea quod, qui tantum facinus commiserunt, non modo sine cura quiescere, sed ne spirare quidem sine metu possunt. Argumento isti nixa oratio Philotæ &c. Addatur Plutarch. Brutus cap. 18. m. Ceterum simulari posse huiusmodi securitatem animi; pulcere deduxere Quintilianus senior Declamatione altera, Libaniusque Declamatione 44. Quin imo, curis grauissimis vexatos, tandem arcto somno deuinciat; exemplo Alexandri Magni ostendit Curtius 4, 13, 17. Octauii Augusti, Suetonius 16, 3. Othonis, idem 17, 2. Hactenus Gruterus. Similis fere est Demetrii defensio apud Livi 40, 14, 2. *miseria hæc & meus crapulam facile excesserunt, quæ si non interuenissent, insulatores nos sopiti iaceremus. & 40, 15, 9. E comitio & comestatione prope somnum rapus sum ad causam parricidæ dicendam.* Improbis quietum somnum non

contingere notat etiam Polyb. in Excerpt. Valef. pag. 92. Zonaras tamen in Leone Armenio narrat, Michaëlem Balbum insidiarum in Imp. reum, ea nocte quam supremam habiturus videbatur, somno profundo & graui oppressum fuisse. Philocam autem grauat suus etiam somnus. Si enim verum esset, magnis cogitationibus vacantem somnum non capere, vnde tanto viro parricidii in regem insimulato, etiamsi innocens fuisset, tam alta quies? quin gesta reuolueret, & quid in futurum condita forte regis ira gignere, quibusque remediis obuiam iri posset. expendere.

FVRIÆ) Sallustius de Catilina 15, 3. *Animus impius, diis hominibusque infestus, neque vigiliis, neque quietibus sedari poterat, ita conscientia mentem exercitam vestibat &c.* Adde superiorem Raderi notam, & imprimis Gruterum discurs. cap. 30. ad illa Taciti 15, 36, 3. *Facinorum recordatione, nunquam timore vacuus.*

CRVDELITATI) Apud Acidal. verba ista recitantes excusum est *credulitati*, quod vt saepe factum in his vocibus errore mutatum credidi. Si enim consulto mutasset, indicaturus fuit. Retinendum ergo *crudelitati*, & est ipsa sententia, quam expressit supra 6, 8, 22. quod & Raderus vidit.

6, 10, 15. **NE TE MIHI**) Simplicissimus sensus: Ne te poeniteat excusanti tum mihi credidisse, siue ne temere aut frustra credidisse videaris, iterabo hic excusationem apud Macedones, vt constet & his, merito habitam mihi fidem, nec sine vera causa, quae audieram, silentio me pressisse. Acidalium.

6, 10, 16. **AMATORIS**) Ex eodem fonte eleuatur Aebutii indicium apud Liuium 39, 13, 1. *orare capit, ne mulieris libertine cum amatore sermonem in rem non seriam modo, sed capitalem etiam veri vellet: terrendi eius causa, non quod sciret quicquam, ea locutam esse.*

6, 10, 21. **QVO PERITVRVS**) Alii quid opperiturus. quam lectio nem laudat Acidalium. Ego cum Modio illam malum, quae Mss. firmata, vim etiam ex eo capit, quod supra dixerat *moriturum nemini parcere*. Indicium, ait, delatum est, quo, nisi innocens essem, periturus eram; quid igitur distuli facinus occasione oblata? scilicet quod innocentiae meae fiderem.

6, 10, 22. **DONIS**) Quod certe solent solenniter, qui res nouas moluntur. Id Pisoni obiectum Tacitus 3, 13, 3. refert: *rerum nouarum studio, Pisonem vulgus militum per licentiam & sociorum iniurias eo usque corrupisse, vt parens legionum a deterrimis appellaretur.* Sed imprimis animosus corruptor fuit Otho, de quo vide Sucton. 4, 3. & Tacit. H. 1, 24, 4. Denique idem aduerter in omnibus, qui plus quam ciuilia agitabant.

6, 10, 24. **DEFENDERE**) Satis vexatus est hic locus. nam alii negationem tollunt ex illis, *non oportuit*; alii ex prioribus, *non recuso*: frustra. Verissime Rubenius elector. 1, 33. *dependere*, literula immutata, sed longe commodiore sensu. Ego paratus sum, inquit, luere hanc culpam, & poenas pendere, si nefas amare eum, quem rex amat. Quam emendationem nullo merito improbat Vir Doctus Aduerfar. 28, 6. nec enim nesciebat vim vocis *defendere* Rubenius, sed propter sequens membrum, *sin autem*, locum hunc tueri non posse animaduvertebat. Quapropter etiam omnino retinenda *se* particula: *si fr. regis non oportuit diligi*. quamquam etiam Mss. habeant, *sed fratrem*. Nec cum aliis admittam eam notionem verbi *defendere*, vt sit *pro ea culpa satisfacere, si culpa sit*. Pertinet huc locus Cicero. Fam. Epist. 1, 9. *dependendum tibi est, quod mihi pro illo spondidisti.*

SI FRATREM REGIS) Vt hic locus probe intelligatur, remouenda necessario sunt Raderi errata, quibus multipliciter obscurat verum eius sensum. Ergo totam eius notam adscribo. Attalum, inquit, fratrem matris nouercae Cleopatrae,

anunculum Alexandri, si recte loquamur. Sensus est: si fratrem regis Attalum diligere non oportuit, fateor me peccasse diligendo consobrinum regis Amynta: si autem Attalus non solum diligendus, sed etiam venerandus fuit propter gradum honoris & propinquitatis, nemo aegre feret, si etiam Amyntas dilectus & cultus fuit. Attalus Iustino 9, 7, 3. frater regis ex nouerca fuit: *Alexandrum quoque regni amulum fratrem ex nouerca suscepum timuisse*, & quae sequuntur. Aliis non frater regis, sed reginae Cleopatra fuit; imo (vt Plutarchus & Athenaeus notant) auunculus: Itaque haud scio, an non haec omnia, vsque ad illa verba, *an impiorum amicis insomibus quoque moriendum est*, ad Amyntam solum sine referenda. Vbi ergo, inquires, ad Attalum respondet. Eandem reor vtriusque defensionem fuisse; perinde enim Attali & Amyntae amicus fuit, non conscius, non socius insidiarum: In eadem causa, eadem aut innocentiae, aut culpa est defensio. Quamquam non abest suspicio locum esse mendosum, & aliquid desiderari. Haecenus Raderus. Qui duo illa probe, de eadem defensione similitum criminum: & quod denique videtur videre haec omnia ad Amyntam solum esse referenda. nam in aliis erat, quod simpliciter indicabimus extra insectationem Viri Docti & diligentis. Ergo fratrem matris nouerca Cleopatra, auunculum Alexandri, minime dicemus, si recte loquamur. Verum Attalus nequaquam frater regis fuit, sed Amyntas, qui hic nomine fratris intelligitur, frater enim patruelis fuit. patruelis autem supra ad 6, 9, 17. interdum solo fratrum nomine venire notauimus, quo loco de Attalo nobis inquisitum est. Quem neque Curtius hoc loco fratrem regis intelligit, neque adeo Iustinus 9, 7, 3. sed Caranum, vt diserte idem auctor 11, 2, 3. *Amulum quoque imperii Caranum fratrem ex nouerca susceptum, interfecti curauit, qui paucis ante regis obitum diebus à Cleopatra Philippo natus erat*. vt mirum sit confundi cum Attalo à quo nomine, genere, aetate, denique aliis omnibus tam erat diuersus. Denique satis elumbis esset argumentatio: si frater regis Attalus diligendus fuit; ergo & Amyntas consobrinus: praesertim si perpendas, qua occasione proferatur. Sic igitur habe, verba ista regis fratrem, non ad alium quam Amyntam pertinere, fratrem regis, nempe patruelem.

6, 10, 25. *ΥΠΕΡΒΟΛΗ*) *Υπερβολή* istud. Emendo verissime iterum. Respicit ad illud prius, n. 19. Num igitur facturum eum hoc diuinare potui. Acidalius. Si cui tamen adhuc placeat vulgata lectio, me adsentientem habet: nam nescio quomodo vox sequens, *quasi*, repudiat alteram.

6, 10, 27. *SCRIPSISSSE*) Nihil erat necesse geminare verbum scripsisse: quod vulgati posteriore loco venustius omittunt. At sententia duplex potest esse. Ad regem scripsi, non ad alium de rege: quod si factum, inuidiam isse factum videri queam. Nunc quia ad ipsum, pro fama scilicet eius timuisse me & de existimatione fuisse sollicitum apparet. Aliter paulo & multo fortasse verius ita: scripsi regi, sed non regi, nec de rege, sed amico. Id praecedentia requirere videntur: *Fides amicitiae &c.* Acidalius. Prior interpretatio vera est. Illud etiam scripsisse recte repeti Raderus placet, & auctoritate Mss. defenditur.

6, 10, 28. *IN ARCANVM*) Et ego sane hanc lectionem suspectam habere non possum, nisi quod vox *Inerim*, quae & Modium offendit, locum suum non digne tueri videatur. Acidalius tamen eiusdem non inelegantem eundem usum & apud alios saepe, & apud Senecam vnum frequentissime reperiri affirmat. Illud ei non concesserim supra 4, 13, 25. pro *et vultu eius interrito &c.* legend. *et ex vultu eius inerim &c.*

6, 10, 30. *ADHIBERE VOBIS PARENTES*) Nihil verbum in haec, *adhibere*. Mihi liquet, *exhibere* corrigendum; cui respondet, quod hic iam habes.

habes, ostendere. sic & 7, 2, 12. in simili pæne causa: *missus est fratres suos exhibere*. Nec in dissimili adeo, quamquam non eadem, supra 6, 10, 15. *pignus indicij exhibere*. Ceterum hic an non adstrictè nimis scriptum, *solent exhibere parentes*? Non hercle vero parentes tantum: sed omnino propinquiore cognatione reum contingentes: & statim subditur de ipsis fratribus. Vnam alteramque voculam puto periisse, quam coniectura quilibet facile reuocari. Acidalius. Cuius priorem emendationem, licet Raderus probatam, non admitto: præsertim cum loca quæ firmandæ sũ sententiæ adducit, de alia longe causa dicant: posteriorem plane rejicio: nam *parentes* etiam largius pro cognatis propinquisque sumi, vt hodie Latini sermonis traduces linguæ seruant, in Indice, deo dante, monstrabimus. Exempla autem rei, præter ea, quæ ex Cic. pro Sylla cap. 31. pro Flacco cap. vlt. & pro Sextio cap. vlt. ex Val. Max. 8, 1, 2. (nam illud ex Lipsii Monitis de Eponina, huc non pertinet) adducit Raderus; vide apud Fr. Pollet. histor. for. Rom. 2, 1. & in Comædiis Plautinis passim.

6, 10, 35. *INVISI*) Sane haud displicet coniectura fratris mei Melchioris, *invisi*. quo participio & Tacitus vsus, 4, 9, 2. *ad vana & toties inuisa reuoluitur*. Aut si quis participium spernat, fieri possit *invisi*, quod firmatur fere simili loco Plinii *Plevisque vitro etiam inuisi sumus*, *ista commanantes, ac frivoli operis arguimur*, nam ineptam diligentiam contemptus potius sequitur quam similtas. Volunt hoc & præcedentia: *cum ludibrio credulitatis repulsus sum*. Sic supra 6, 7, 33. ait *veritatem ne iurgium inter amatorem & exoletum non sineris aliorum derulisset*.

6, 10, 37. *VESTRIS*) Nondum video cur voculam hanc expunctam velint, & generalem hanc sententiam, non ad præsentem concionem restringendam: *ultima verba grauius sunt auribus*. Immo potius grata sunt, si impatientiam auditoris sine molesti sermonis solantur. Respicit Philotas vltima sua verba, quibus succlamatum est. Ego sane tantum absum vt libris habentibus hoc pronomen adimi censeam, vt potius addendum putem non habentibus. Similima scena apud Liu. 38, 33, 9. *obiecti multitudini irata, quem vteris auribus pauca locuti essent, damnati omnes*.

6, 11, 3. *VICINA*) Cum sic haberet Aldus non potui mutare: est enim hoc huic loco præceteris accommodatissimum.

AD SOMNUM) Hoc affines fuisse *silentiaris* Principum; ostendit Pignorius in eximio tractatu de Seruis. Nostra ætate Walensteinus vtriusque fortunæ illustre exemplum, omnis strepitus impatientissimus fuit, adeo vt quosdam opifices vltimo supplicio affectisse dicatur, quod artis suæ exercitio molesti fuissent, non quidem somno eius, sed meditationibus, quibus vastus animus indies ad altiora, hoc est, ipsum præcipitum, affectabat viam.

PER INTERPRETEM) Quod quidem maiorem dignitatis speciem conciliat magnis potestatibus, vt ostendit Paschal. legat. cap. 49. in Philota tamen excusari non debet, qui id sibi tribueret apud ciues suos, quod ne reges quidem vsurpasse apparet ex eo quod passim tradunt auctores, eos magna libertatis umbra præfuisse, vt Curt. 4, 7, 31. & hunc ipsum Alexandrum comem admodum fuisse supra infraque aliquoties prolixè narrauit, de qua eius facilitate eleganter Libanius in progymnasmat. chria 1. Ea igitur res valde aggrauat Philotæ superbiam. Non certe superbius fecit Pallas, si Philotam & Macedones compares cum Pallante liberto quidem, sed & ipso præpotente, & ipsius libertis. Tamen apud Tacit. 13, 23, 3. *ne tam grata Pallantis innocentia, quam grauis superbia fuit: quippe nominatis libertis eius, quos consocios haberet, respondit: nihil unquam se domi, nisi nutu aut manu significasse, vel si plura demonstranda essent, scripto vsium, ne vocem consociaret*.

6, 11, 4. *FVISSE RVSTICOS*) Sic rectè: quamquam Acidalius mallet,